

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

21. oktober 2021 *

»Appel – personalesager – tjenestemænd – disciplinærsag – disciplinær sanktion – administrativ undersøgelse – artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – krav om objektiv upartiskhed – kontraappel – afslag på en ansøgning om bistand – artikel 41, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder – ret til kontradiktion«

I sag C-894/19 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 3. december 2019,

Europa-Parlamentet ved V. Montebello-Demogeot og I. Lázaro Betancor, som befuldmægtigede,

appellant,

den anden part i appelsagen:

UZ ved avocat J.-N. Louis,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af formanden for Første Afdeling, A. Arabadjiev, som fungerende formand for Anden Afdeling, og dommerne I. Ziemele, T. von Danwitz, P.G. Xuereb og A. Kumin (refererende dommer),

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. juni 2021,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

- 1 Europa-Parlamentet har i appelskriftet nedlagt påstand om annullation af Den Europæiske Unions Rets dom af 20. september 2019, UZ mod Parlamentet (sag T-47/18, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2019:650), hvorved Retten dels annullerede Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 27. februar 2017, som pålagde UZ den disciplinære sanktion degradering fra lønklasse AD 13, løntrin 3, til lønklasse AD 12, løntrin 3, med nulstilling af de point for fortjeneste, der var opnået i lønklasse 13 (herefter »afgørelsen om degradering og nulstilling af point for fortjeneste«), dels frifandt Europa-Parlamentet i øvrigt.
- 2 UZ har i kontraappelskriftet nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, for så vidt som Retten herved forkastede påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på hendes ansøgning om bistand.

Retsforskrifter

- 3 Artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten (herefter »vedtægten«), fastsætter:

»Unionen yder [sine] tjenestemænd bistand, især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger eller foretaget angreb på person eller formue, rettet mod tjenestemanden eller dennes familie på baggrund af hans stilling eller hverv.

[Den] erstatter solidarisk det påførte tab, i det omfang tjenestemanden ikke har fremkaldt det forsætligt eller ved grov uagtsomhed og i det omfang, han ikke kan opnå erstatning fra den skadevoldende person.«
- 4 Vedtægtens artikel 86 bestemmer:

»1. Over for en tjenestemand eller en forhenværende tjenestemand, der forsætligt eller uagtsomt undlader at opfylde de pligter, som påhviler ham i henhold til denne vedtægt, kan der anvendes disciplinære sanktioner.

2. Hvis ansættelsesmyndigheden eller [Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)] gøres bekendt med bevisemønstre, der lader formode, at pligter ikke er blevet opfyldt som omhandlet i stk. 1, kan de indlede en administrativ undersøgelse med henblik på at konstatere, om der har været tale om en sådan manglende opfyldelse af pligter.

3. Reglerne, procedurerne og foranstaltningerne for disciplinær forfølgning og reglerne og procedurerne for administrative undersøgelser er fastsat i bilag IX.«
- 5 Artikel 16, stk. 1 og 2, i bilag IX til vedtægten lyder således:

»1. Den pågældende tjenestemand høres af [disciplinær]rådet; ved denne lejlighed kan han fremsætte skriftlige eller mundtlige bemærkninger personligt eller gennem en repræsentant. Han kan indkalde vidner.

2. Institutionen repræsenteres i rådet af en af ansættelsesmyndigheden hertil bemyndiget tjenestemand, som har samme rettigheder som den berørte tjenestemand.«

6 Artikel 22 i dette bilag IX har følgende ordlyd:

»1. Efter at have hørt tjenestemanden træffer ansættelsesmyndigheden en beslutning i henhold til artikel 9 og 10 inden for en frist på to måneder efter modtagelsen af rådets udtalelse. Beslutningen skal være begrundet.

2. Hvis ansættelsesmyndigheden beslutter at henlægge sagen uden nogen disciplinær sanktion, underretter den straks skriftligt den pågældende tjenestemand herom. Den pågældende tjenestemand kan anmode om, at denne beslutning lægges i hans personlige aktmappe.«

Sagens baggrund

7 Baggrunden for tvisten er beskrevet i den appellerede doms præmis 1-27 og kan med henblik på nærværende sag sammenfattes som følger.

8 UZ bestred en stilling som kontorchef i Europa-Parlamentet fra den 1. januar 2009. Hun var senest indplaceret i lønklasse AD 13, løntrin 3.

9 Den 24. januar 2014 henvendte 14 ud af 15 ansatte i UZ's enhed (herefter »klagerne«) sig til Parlamentets generalsekretær med en ansøgning om bistand i medfør af vedtægtens artikel 24, idet de gjorde gældende, at de havde været udsat for psykisk chikane fra hendes side.

10 Som følge af denne ansøgning meddelte generaldirektøren for Generaldirektoratet for Personale (herefter »GD PERS«) ved skrivelse af 17. februar 2014 klagerne, at der var truffet bestemmelse om midlertidige foranstaltninger. Det drejede sig navnlig om at betro ledelsen af den omhandlede enheds personale til en anden person og om at indlede en administrativ undersøgelse.

11 Ved skrivelse af 19. marts 2014 meddelte Parlamentets generalsekretær UZ, at der var indledt en administrativ undersøgelse. Hun blev hørt den 20. november 2014 af generaldirektøren for GD PERS.

12 To undersøgere, hvoraf den ene erstattede den anden som følge af pensionering, udarbejdede to rapporter dateret den 3. marts og den 17. november 2015. UZ blev hørt om disse rapporter henholdsvis den 17. juni og den 2. december 2015 af generaldirektøren for GD PERS.

13 Ved skrivelse af 6. januar 2016 meddelte Parlamentets generalsekretær UZ, at sagen skulle forelægges disciplinærrådet på grund af tilsidesættelse af vedtægtsmæssige forpligtelser. Hun blev hørt af disciplinærrådet den 17. februar, den 9. marts, den 8. april og den 26. maj 2016.

14 Den 25. juli 2016 vedtog disciplinærrådet enstemmigt sin udtalelse, hvis konklusion lyder således:

»28 Henset til det ovenstående foreslår disciplinærrådet [ansættelsesmyndigheden] at sanktionere alle de fejl, der er begået af [UZ], med en samlet sanktion i form af degradering med en lønklasse i samme ansættelsesgruppe.

- 29 Under hensyn til de alvorlige mangler ved [UZ]'s ledelse af personalet, og henset til institutionens omsorgspligt over for [UZ] og andre personer, der vil kunne blive berørt af [hendes] adfærd, har disciplinærrådet vurderet, at [ansættelsesmyndigheden] i det omfang, det er muligt for den i henhold til vedtægten, alvorligt bør overveje en omplacering af den pågældende til en anden beskæftigelsestype inden for generalsekretariatet, eller i hvert fald, således som den pågældende selv har anmodet om, i et andet [generaldirektorat].«
- 15 Ved skrivelse af 7. september 2016 fremsendte disciplinærrådet sin udtalelse til UZ.
- 16 Ved afgørelse af 20. september 2016 gav Parlamentets generalsekretær generaldirektøren for GD PERS tilladelse til at repræsentere generalsekretæren under høringen af UZ i henhold til artikel 22 i bilag IX til vedtægten og pålagde generaldirektøren at fremsende hendes eventuelle bemærkninger vedrørende disciplinærrådets udtalelse.
- 17 Ved e-mail af 4. oktober 2016 anmodede generaldirektøren for GD PERS UZ om at møde den 20. oktober 2016 til en høring i overensstemmelse med artikel 22, stk. 1, i bilag IX til vedtægten, for at hun kunne fremsætte sine bemærkninger til disciplinærrådets udtalelse. Ved skrivelse af 11. november 2016 fremsendte UZ sine bemærkninger til generaldirektøren for GD PERS.
- 18 Den 14. november 2016 blev UZ hørt af generaldirektøren for GD PERS. Under denne høring fremlagde hun et notat og ansøgte om bistand fra Parlamentet som følge af de trusler, som medlemmer af hendes enhed havde fremsat over for hende. På forslag af generaldirektøren for GD PERS blev UZ herefter placeret midlertidigt i en anden enhed.
- 19 Den 27. februar 2017 vedtog Parlamentets generalsekretær afgørelsen om degradering og nulstilling af point for fortjeneste. Ved skrivelse af 2. marts 2017 meddelte generalsekretæren UZ denne afgørelse og foreslog, at hun blev omplaceret til en stilling som fuldmægtig i en anden enhed.
- 20 Ved skrivelse af 6. juni 2017 indgav UZ en klage til Parlamentets ansættelsesmyndighed (herefter »ansættelsesmyndigheden«) over denne afgørelse.
- 21 Ved skrivelse af 14. juni 2017 indgav UZ en klage til Parlamentets generalsekretær over det stiltiende afslag på hendes ansøgning om bistand, jf. denne doms præmis 18. Ved skrivelse af 20. juli 2017 afslog generaldirektøren for GD PERS denne ansøgning om bistand.
- 22 Ved skrivelse af 6. oktober 2017 afviste Parlamentets formand de klager, som UZ havde fremsat i skrivelserne af 6. og 14. juni 2017.

Sagsbehandlingen for Retten og den appellerede dom

- 23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. januar 2018 anlagde UZ sag med påstand om annullation af dels afgørelsen om degradering og nulstilling af point for fortjeneste, dels afgørelsen om afslag på hendes ansøgning om bistand.

- 24 Til støtte for påstanden om annullation af afgørelsen om degradering og nulstilling af point for fortjeneste fremsatte UZ to anbringender, hvoraf det første vedrørte den omstændighed, at den administrative undersøgelse ikke var forløbet forskriftsmæssigt, og det andet den omstændighed, at disciplinærrådets arbejde ikke var forskriftsmæssigt, og at den kompetente myndighed ikke havde foretaget en høring før vedtagelsen af den nævnte afgørelse.
- 25 I forbindelse med det første anbringende gjorde UZ navnlig gældende, at to af de undersøgere, der var udpeget til at foretage den administrative undersøgelse, nemlig en af de undersøgere, der var ansvarlig for »disciplinærsagen«, og den undersøger, der havde ansvaret for »chikanesagen«, ikke havde besiddet den upartiskhed, der var nødvendig for at deltage i denne undersøgelse.
- 26 I den appellerede doms præmis 65 tiltrådte Retten UZ's argumentation om de to omhandlede undersøgelses manglende upartiskhed, og den tog derfor påstanden om annullation af afgørelsen om degradering og nulstilling af point for fortjeneste til følge. Af retsplejehensyn fandt Retten det imidlertid hensigtsmæssigt at behandle det andet anbringende.
- 27 Hvad angår dette andet anbringende anførte UZ navnlig for det første, at Parlamentet under et af de seks møder i disciplinærrådet var repræsenteret af to medlemmer, og at hun og hendes advokat efter dette møde blev bedt om at forlade mødelokalet, selv om Parlamentets to repræsentanter blev i lokalet for at føre drøftelser med disciplinærrådets medlemmer. Dette indebar en tilsidesættelse af artikel 16, stk. 2, i bilag IX til vedtægten.
- 28 For det andet anførte UZ, at alene Parlamentets generalsekretær, i sin egenskab af ansættelsesmyndighed, havde beføjelse til at foretage den høring, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i bilag IX til vedtægten. Hun blev imidlertid hørt af generaldirektøren for GD PERS og ikke af Parlamentets generalsekretær.
- 29 I denne henseende fastslog Retten, at Parlamentet i henhold til artikel 16, stk. 2, i bilag IX til vedtægten ikke gyldigt kunne være repræsenteret af to tjenestemænd under et af de seks møder i disciplinærrådet, eftersom UZ's interesser kun blev varetaget af en enkelt repræsentant under dette møde, således at hun befandt sig i en i princippet ufordelagtig situation. Retten konstaterede endvidere, at Parlamentets repræsentanter ikke burde være blevet i mødelokalet for at føre drøftelser med disciplinærrådets medlemmer, når appellanten og dennes advokat var blevet bedt om at forlade lokalet. Retten konkluderede på grundlag heraf i den appellerede doms præmis 72, at proceduren også på dette punkt var behæftet med en sagsbehandlingsfejl.
- 30 Retten bemærkede desuden i den appellerede doms præmis 89, at afgørelsen om degradering og nulstilling af point for fortjeneste var blevet truffet, uden at betingelsen i artikel 22, stk. 1, i bilag IX til vedtægten om, at ansættelsesmyndigheden selv skal foretage høringen af den berørte tjenestemand, var blevet overholdt. Retten tog derfor i den appellerede doms præmis 102 UZ's anbringende om, at den kompetente myndighed ikke havde foretaget en høring efter afslutningen af disciplinærrådets arbejde, til følge.
- 31 Med hensyn til påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på ansøgningen om bistand fastslog Retten i den appellerede doms præmis 109 – efter at have bemærket, at administrationen ikke kan være forpligtet til at yde bistand til en tjenestemand, der på grundlag af præcise og relevante oplysninger mistænkes for groft at have tilsidesat sine tjenstlige forpligtelser, og som derfor kan blive udsat for disciplinær forfølgning, selv om en sådan tilsidesættelse måtte være sket som reaktion på tredjemands uberettigede handlinger – at der på tidspunktet for UZ's fremsættelse af ansøgningen om bistand allerede var blevet indledt en administrativ undersøgelse

i forhold til hende på grund af faktiske omstændigheder, som i givet fald kunne føre til disciplinær forfølgning. Efter Rettens opfattelse var Parlamentet derfor berettiget til uden forudgående høring at afslå ansøgningen om bistand.

- 32 Følgelig forkastede Retten i den appellerede doms præmis 111 påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på UZ's ansøgning om bistand.
- 33 Ved den appellerede dom annullerede Retten således dels afgørelsen om degradering og nulstilling af point for fortjeneste, dels frifandt den Europa-Parlamentet i øvrigt.

Parternes påstande

Påstandene i appelsagen

- 34 Parlamentet har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
  - Frifindelse i søgsmålet i første instans.
  - Hver part bærer sine egne omkostninger i appelsagen.
  - UZ tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans.
- 35 UZ har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
  - Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

Påstandene i kontraappellen

- 36 UZ har i kontraappelskriftet nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves, for så vidt som påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på UZ's ansøgning om bistand herved blev forkastet.
  - Parlamentets afgørelse om afslag på denne ansøgning om bistand annulleres.
  - Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.
- 37 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
- Kontraappellen afvises delvis for så vidt angår det andet anbringende og forkastes i sin helhed.
  - UZ tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om hovedappellen

- 38 Til støtte for appellen har Parlamentet fremsat tre anbringender. Det første anbringende vedrører en retlig fejl, en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og en begrundelsesmangel, for så vidt som Retten fastslog, at den administrative undersøgelse var behæftet med en mangel på objektiv upartiskhed. Det andet anbringende vedrører en retlig fejl, en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og en begrundelsesmangel, for så vidt som Retten fastslog, at princippet om processuel ligestilling var blevet tilsidesat under disciplinærrådets arbejde. Det tredje anbringende vedrører en retlig fejl, en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og en begrundelsesmangel, for så vidt som Retten fastslog, at UZ's ret til at blive hørt var blevet tilsidesat.

Det første anbringende

- 39 Det første anbringende i hovedappellen består af fire led.

Det første anbringendes første til tredje led

– Parternes argumentation

- 40 Med det første anbringendes første til tredje led har Parlamentet gjort gældende, at Retten ved i den appellerede doms præmis 52, 58 og 59 at fastslå, at Parlamentet ikke havde givet tilstrækkelige garantier for at udelukke enhver rimelig tvivl vedrørende upartiskhed hvad angår de to omhandlede undersøgere, der havde ansvaret for at foretage den administrative undersøgelse, gengav de faktiske omstændigheder og beviserne urigtigt og støttede sig på urigtige retlige kriterier ved bedømmelsen af begrebet »objektiv upartiskhed«, i strid med artikel 41 i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 41 Ifølge Parlamentet kunne den blotte omstændighed, at en af de to undersøgere, som havde ansvaret for »disciplinærsagen« i den administrative undersøgelse, forud for sin udpegelse til dette hverv havde fået et kendskab til sagens faktiske omstændigheder – som i øvrigt var begrænset og punktligt eller ufuldstændigt – ikke i sig selv automatisk give anledning til en »rimelig« tvivl, der begrundede, at Parlamentet brugte en anden person, som ikke havde noget forudgående kendskab til omstændighederne.
- 42 Desuden foretog Retten ikke en tilstrækkelig undersøgelse af, om UZ's bekymringer reelt kunne begrunde en rimelig tvivl vedrørende undersøgernes upartiskhed. Imidlertid kunne disse bekymringer ifølge Parlamentet ikke i det foreliggende tilfælde begrunde udpegelse af andre undersøgere, navnlig henset til, at der for det første ikke forelå nogen interessekonflikt mellem de omhandlede undersøgere og den berørte part, og at de for det andet fik bistand til deres opgaver af andre personer. Parlamentet har i denne henseende anført, at det gjorde Retten opmærksom på, at der var flere undersøgere, og præciserede, at to undersøgere var blevet udpeget til »disciplinærsagen«. Det fremgår endvidere tilstrækkeligt klart af de dokumenter, der blev fremlagt for Retten, at »chikanesagen« i undersøgelsen var blevet betroet flere personer.
- 43 Ved således at se bort fra den omstændighed, at flere undersøgere havde rapporteret om de to sager, som den omhandlede undersøgelse omfattede, baserede Retten sig på mangelfulde oplysninger og anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den fastslog, at manglende upartiskhed hos

de to omhandlede undersøgere kunne føre til, at hele den disciplinære forfølgning blev ugyldig. Ifølge Parlamentet gjorde det forhold, at der var flere undersøgere, det nemlig muligt at ophæve tvivlen med hensyn til en af disse undersøgernes upartiskhed.

- 44 Parlamentet har desuden foreholdt Retten, at den gengav beviserne urigtigt, da den i den appellerede doms præmis 57 og 58 anførte, at undersøgeren af »chikanesagen« før sin udpegelse til undersøger, mens han var formand for det rådgivende udvalg om chikane og forebyggelse af chikane på arbejdspladsen, havde foreslået, at ledelsen af den enhed, som UZ var chef for, blev betroet en anden person. Ifølge Parlamentet fremgår det imidlertid af den afgørelse, der blev truffet af generaldirektøren for GD PERS den 17. februar 2014, og som Parlamentet imidlertid havde fremlagt for Retten, at det var Parlamentet, der i sin egenskab af ansættelsesmyndighed med kompetence til at træffe afgørelse om ansøgningen om bistand i henhold til vedtægtens artikel 24, og ikke formanden for dette rådgivende udvalg, der havde besluttet at træffe foranstaltninger om forflyttelse.
- 45 UZ har gjort gældende, at Parlamentets argumentation skal forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 46 Hvad angår den angiveligt urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder følger det af artikel 256 TEUF og artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, at en appel er begrænset til retsspørgsmål. Det er derfor alene Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder og til at bedømme beviserne. Bedømmelsen af disse faktiske omstændigheder og beviser er således ikke et retsspørgsmål, der som sådant kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet. En sådan urigtig gengivelse skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 1.10.2020, CC mod Parlamentet, C-612/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:776, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 47 I den foreliggende sag har Parlamentet gjort gældende, at Retten foretog en åbenbar urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder ved at konstatere, at det ikke havde givet tilstrækkelige garantier for, at enhver rimelig tvivl vedrørende undersøgernes upartiskhed kunne udelukkes. Retten så navnlig bort fra den omstændighed, at den administrative undersøgelse var blevet gennemført af flere undersøgere.
- 48 Argumentet om denne angiveligt urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder hviler imidlertid på en ufuldstændig læsning af den appellerede dom. Det fremgår nemlig klart af den appellerede doms præmis 41-47, at Retten tog behørigt hensyn til, at den administrative undersøgelse var blevet foretaget af flere undersøgere, idet denne omstændighed dog ikke havde betydning for dens konstatering af, at der var rimelig tvivl med hensyn til disse undersøgernes upartiskhed.
- 49 Det fremgår desuden ikke åbenbart af sagsakterne, at Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt ved at lægge til grund, at »chikanesagen« i undersøgelsen blev ledet af en enkelt undersøger. En sådan konstatering udelukker nemlig ikke, at denne undersøger i forbindelse med sin undersøgelse blev bistået af andre personer. Denne argumentation skal derfor afvises, for så vidt som Parlamentet herved reelt søger at opnå, at Domstolen foretager en ny bedømmelse af de

faktiske omstændigheder, uden dog at godtgøre en urigtig gengivelse af disse. Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 46, er en sådan bedømmelse imidlertid ikke omfattet af Domstolens prøvelse under en appelsag.

- 50 Det følger heraf, at argumentationen vedrørende den angiveligt urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder delvis må afvises, delvis forkastes som ugrundet.
- 51 Hvad angår Rettens angiveligt urigtige bedømmelse af begrebet »objektiv upartiskhed« bemærkes, at Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer skal overholde de grundlæggende rettigheder, som er sikret ved EU-retten, herunder retten til god forvaltning, som er fastsat i chartrets artikel 41 (dom af 27.3.2019, August Wolff og Remedia mod Kommissionen, C-680/16 P, EU:C:2019:257, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 Chartrets artikel 41, stk. 1, bestemmer bl.a., at enhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer.
- 53 I denne henseende har kravet om upartiskhed, der påhviler disse institutioner, organer, kontorer og agenturer under udførelsen af deres opgaver, til formål at sikre den ligebehandling, der ligger til grund for Unionen. Dette krav har bl.a. til formål at undgå situationer, hvor der eventuelt måtte opstå en interessekonflikt for de tjenestemænd og øvrige ansatte, der handler på vegne af disse institutioner, organer, kontorer og agenturer. Henset til den grundlæggende vigtighed af at sikre uafhængighed og integritet for så vidt angår både den interne funktion og den ydre opfattelse af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer omfatter kravet om upartiskhed alle de omstændigheder, som en tjenestemand eller øvrig ansat, der skal tage stilling til et anliggende, med rimelighed må forstå i tredjemands øjne kan fremstå således, at der fremkaldes tvivl med hensyn til den pågældendes uafhængighed på området (dom af 27.3.2019, August Wolff og Remedia mod Kommissionen, C-680/16 P, EU:C:2019:257, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 54 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 38, påhviler det desuden disse institutioner, organer, kontorer og agenturer at opfylde kravet om upartiskhed i dets to bestanddele, der udgøres af dels den subjektive upartiskhed, hvorefter intet medlem af den berørte institution må give udtryk for forudindtagethed eller personlige fordomme, dels den objektive upartiskhed, hvorefter denne institution skal sikre tilstrækkelige garantier for, at enhver rimelig tvivl om en eventuel forudindtagethed kan udelukkes (dom af 25.2.2021, Dalli mod Kommissionen, C-615/19 P, EU:C:2021:133, præmis 112 og den deri nævnte retspraksis). I denne henseende har Domstolen præciseret, at det med henblik på at påvise, at tilrettelæggelsen af en administrativ procedure ikke frembyder tilstrækkelige garantier for, at enhver rimelig tvivl om en eventuel forudindtagethed kan udelukkes, ikke er påkrævet, at det fastslås, at der foreligger manglende upartiskhed. Det er tilstrækkeligt, at der foreligger en rimelig tvivl i denne henseende, og at denne ikke kan udelukkes (jf. i denne retning dom af 27.3.2019, August Wolff og Remedia mod Kommissionen, C-680/16 P, EU:C:2019:257, præmis 37).
- 55 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at forudgående kendskab til de faktiske omstændigheder for dem, der skal deltage i vedtagelsen af en retlig eller administrativ afgørelse, ikke i sig selv udgør en omstændighed, der kan behæfte denne afgørelse med en procedurefejl i form af manglende upartiskhed. Som generaladvokaten har anført i punkt 106 i forslaget til afgørelse, er et sådant forudgående kendskab undertiden uundgåeligt, henset til en professionel aktivitet udøvet inden eller samtidig af de berørte personer. Det er således nødvendigt at afgøre, om der i det konkrete tilfælde foreligger et objektive element, såsom en interessekonflikt hos

tjenestemænd og øvrige ansatte, der handler på vegne af institutionerne, organerne, kontorerne og agenturerne, som i tredjemands øjne kan give anledning til rimelig tvivl om den omhandlede procedures upartiskhed.

- 56 Det er i lyset af ovenstående betragtninger, at det skal vurderes, om Retten, således som Parlamentet har gjort gældende, tilsidesatte begrebet »objektiv upartiskhed« ved at fastslå, at den omstændighed, at en af de to undersøgere, der havde ansvaret for »disciplinærsagen« i den administrative undersøgelse, havde et forudgående kendskab til de faktiske omstændigheder, var tilstrækkelig til at lægge til grund, at Parlamentet ikke havde givet tilstrækkelige garantier for, at enhver rimelig tvivl om denne undersøgelses upartiskhed kunne udelukkes.
- 57 I denne henseende bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 51, at et medlem af GD PERS havde mødt en af klagerne forud for indledningen af undersøgelsen, og at denne klager i forbindelse med dette møde havde informeret dette medlem, som efterfølgende blev udpeget som undersøger, om, at klageren var indbragt for OLAF af UZ og nærmere bestemt af dennes mand »som hævn« for angivelige uregelmæssigheder.
- 58 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 52, at en sådan omstændighed kunne vække en berettiget tvivl hos UZ om undersøgerens upartiskhed, som kunne være blevet påvirket af den særligt dadelværdige karakter af hendes påståede adfærd, således som denne var blevet fremlagt for undersøgeren.
- 59 Først og fremmest fastslog Retten således ikke – i modsætning til, hvad Parlamentet har gjort gældende – at der var rimelig tvivl om upartiskheden hos den undersøger, der havde ansvaret for den omhandlede »disciplinærsag«, på grundlag af det blotte forudgående kendskab hos denne undersøger til sagens omstændigheder, men på grundlag af den omstændighed, at den pågældende på grund af dette kendskab kunne have en forudindtaget negativ holdning til UZ's adfærd. Det må konstateres, at et sådant kendskab kunne give anledning til rimelig tvivl med hensyn til den nævnte undersøgelses upartiskhed i henhold til den retspraksis, som er nævnt i denne doms præmis 54, hvilket Parlamentet i øvrigt ikke har bestridt.
- 60 Dernæst var Retten i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne præmis 54, ikke forpligtet til at efterprøve, om undersøgeren faktisk havde forudfattede holdninger om UZ. Det var tilstrækkeligt, at der forelå en rimelig tvivl i denne henseende, og at denne ikke kunne udelukkes.
- 61 Endelig var det – således som generaladvokaten har anført i punkt 130 i forslaget til afgørelse – for så vidt som Parlamentet var forpligtet til at give tilstrækkelige garantier for, at enhver rimelig tvivl kunne udelukkes, med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 54 fastslog, at intet tydede på, at det ville have været vanskeligt for Parlamentet blandt sine tjenestemænd at vælge en person, der ikke havde noget forudgående kendskab til sagens faktiske omstændigheder, og som således ikke ville give UZ anledning til nogen berettiget tvivl om vedkommendes upartiskhed.
- 62 Henset til de således beskrevne forhold begik Retten ikke en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 59 at fastslå, at Parlamentet ikke havde opfyldt sin pligt til objektiv upartiskhed, idet det udpegede et medlem af GD PERS, der allerede havde mødt en af klagerne, til undersøger med ansvar for »disciplinærsagen« i den administrative undersøgelse.

- 63 Hvad angår Parlamentets argumentation om, at Rettens konstatering af partiskhed hvad angår den undersøger, der havde ansvaret for »chikanesagen« i den administrative undersøgelse, hvilede på en urigtig gengivelse af beviserne, må det konstateres, at denne argumentation er baseret på en fejlagtig læsning af den appellerede dom. Retten fastslog nemlig i den appellerede doms præmis 57, at den undersøger, der havde ansvaret for »chikanesagen« i den administrative undersøgelse, inden sin udnævnelse til undersøger havde været formand for det rådgivende udvalg, der havde foreslået, at ledelsen af UZ's enhed blev betroet en anden person. I modsætning til, hvad Parlamentet har gjort gældende, anførte Retten på ingen måde, at de midlertidige foranstaltninger vedrørende forflyttelse af UZ fra stillingen som kontorchef var blevet besluttet af den pågældende undersøger. Tværtimod anførte Retten i den appellerede doms præmis 3, at det var generaldirektøren for GD PERS, der meddelte klagerne, at der var truffet bestemmelse om midlertidige foranstaltninger, og i dommens præmis 57, at det var det samlede rådgivende udvalg, og ikke kun formanden for dette, som – efter klagerens ansøgning om bistand – havde anbefalet, at ledelsen af den enhed, som UZ var chef for, blev betroet en anden person. I denne henseende fremgår det af sagsakterne for Domstolen, at en anbefaling af denne art er blandt de anbefalinger, som dette rådgivende udvalg, og herunder dets formand, kan blive foranlediget til at udtrykke med hensyn til valget af de midlertidige foranstaltninger, der skal vedtages i henhold til vedtægtens artikel 24.
- 64 Det følger af det ovenstående, at den angiveligt urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviserne ikke er godtgjort.
- 65 Følgelig skal det første anbringendes første til tredje led delvis afvises, delvis forkastes som ugrundede.

Det første anbringendes fjerde led

– Parternes argumentation

- 66 Med det første anbringendes fjerde led har Parlamentet gjort gældende, at selv hvis der havde kunnet påvises proceduremæssige fejl, skulle Retten have taget hensyn til alle sagens omstændigheder, herunder det betydelige antal klagere, grovheden af de af UZ begåede forsømmelser og det forhold, at hun havde været omfattet af mange garantier, såsom hendes advokats tilstedeværelse på alle stadier af proceduren. Idet det i den appellerede doms præmis 64 blev fastslået, at en omhyggeligt og upartisk gennemført undersøgelse kunne have ført til en anden vurdering af de faktiske omstændigheder og til andre konsekvenser, er dommen således behæftet med en begrundelsesmangel.
- 67 Desuden indeholder den appellerede dom en selvmodsigende begrundelse, eftersom Retten på den ene side fandt, at en anden vurdering af de faktiske omstændigheder var mulig, og at et andet resultat end det, ansættelsesmyndigheden nåede frem til, følgelig var tænkeligt, og på den anden side i dommens præmis 106-109 konstaterede, at de tilsidesættelser, som blev foreholdt UZ, syntes at være tilstrækkeligt grove og underbyggede til at føre til afslag på hendes anmodning om bistand og begrunde, at hun blev tilpligtet at betale sagsomkostningerne.
- 68 Ifølge UZ skal Parlamentets argumentation forkastes som ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 69 Hvad for det første angår Parlamentets argumentation om, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel, for så vidt som Retten undlod at tage hensyn til sagens faktiske omstændigheder, herunder grovheden af UZ's tilsidesættelser og antallet af klagere, og til de garantier, som UZ var omfattet af under disciplinærsagen, såsom hendes advokats tilstedeværelsen på alle stadier af proceduren, skal det bemærkes, at begrundelsespligten i artikel 296 TEUF udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra spørgsmålet om begrundelsens rigtighed, der henhører under spørgsmålet om den omtvistede retsakts materielle lovlighed. En afgørelses begrundelse består nemlig i formelt at udtrykke de grunde, som afgørelsen er baseret på. Hvis disse grunde er behæftet med fejl, vil afgørelsens grundlags lovlighed være behæftet med fejl, men det vil dennes begrundelse ikke, idet denne kan være tilstrækkelig, selv om den er udtryk for fejlagtige grunde. Heraf følger, at de klagepunkter og argumenter, som har til formål at bestride rigtigheden af en retsakt, er uden betydning i forbindelse med et anbringende om manglende eller utilstrækkelig begrundelse (dom af 22.10.2020, EKETA mod Kommissionen, C-274/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:853, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 14.1.2021, Manea mod CdT, C-892/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:30, præmis 91).
- 70 Det skal derfor afgøres, om den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel, inden det undersøges, om Retten begik den hævdede retlige fejl bestående i, at den ikke tog hensyn til alle de relevante faktiske omstændigheder.
- 71 I det foreliggende tilfælde henviste Retten i den appellerede doms præmis 60 og 61 først til sin faste praksis, hvorefter det for det første er en betingelse for, at en proceduremæssig uregelmæssighed kan begrunde en annullation af en retsakt, at proceduren kunne have ført til et andet resultat, såfremt uregelmæssigheden ikke havde foreligget, og hvorefter der i forbindelse med denne undersøgelse for det andet skal tages hensyn til samtlige omstændigheder i sagen, herunder navnlig arten af klagepunkterne og omfanget af de proceduremæssige uregelmæssigheder, der er begået i forhold til de garantier, som den ansatte kunne have draget fordel af.
- 72 Dernæst fandt Retten i dommens præmis 62 og 63, at den uvildige administrative undersøgelse, der udgør den første fase af den disciplinære forfølgning, er en betingelse for, at ansættelsesmyndigheden kan udøve sit skøn med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal træffes, og at disse foranstaltninger i sidste ende kan føre til, at der pålægges en disciplinær sanktion. Retten præciserede i denne henseende, at det er på grundlag af denne undersøgelse og høringen af den pågældende ansatte, at ansættelsesmyndigheden for det første vurderer, om der er anledning til at indlede en egentlig disciplinærsag eller ej, for det andet, om denne i givet fald skal omfatte en forelæggelse for disciplinærrådet, og for det tredje, når sagen indbringes for disciplinærrådet, hvilke faktiske omstændigheder der skal forelægges for dette råd.
- 73 Endelig konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 64, at eftersom ansættelsesmyndighedens kompetence ikke er bundet, kunne det ikke udelukkes, at hvis den administrative undersøgelse var blevet gennemført omhyggeligt og upartisk, kunne den have ført til en anden vurdering af de faktiske omstændigheder og dermed til andre konsekvenser.
- 74 Det følger af det ovenstående, at Retten i den appellerede doms præmis 62 og 63 gav en tilstrækkelig begrundelse for sin konklusion i dommens præmis 64. Argumentationen om en begrundelsesmangel skal følgelig forkastes som ugrundet.

- 75 Hvad for det andet angår Parlamentets argumentation om, at Retten i sin bedømmelse af konsekvenserne af de uregelmæssigheder, som påvirkede disciplinærsagen, burde have taget hensyn til faktiske omstændigheder såsom grovheden af UZ's tilsidesættelser, antallet af klagere og det forhold, at UZ nød godt af tilstedeværelsen af en advokat på alle stadier af denne sag, bemærkes, at denne argumentation må afvises, for så vidt som Parlamentet herved reelt søger at opnå, at Domstolen foretager en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, uden dog at gøre gældende, at Retten gengav disse forkert. Som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 46, er en sådan bedømmelse imidlertid ikke omfattet af Domstolens prøvelse under en appelsag.
- 76 For det tredje er det hvad angår Parlamentets argumentation om, at Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 64 er i modstrid med dens vurderinger i dommens præmis 106-109, tilstrækkeligt at bemærke, at sidstnævnte præmisser vedrører undersøgelsen af en anden sag end disciplinærsagen, nemlig den ansøgning om bistand, som UZ indgav i henhold til vedtægtens artikel 24, således at det ikke kan tiltrædes, at der skulle foreligge modstrid.
- 77 Det følger af det ovenfor anførte, at det første anbringendes fjerde led delvis må afvises, delvis forkastes som ugrundet.
- 78 Følgelig skal det første anbringende forkastes i sin helhed, idet det delvis ikke kan antages til realitetsbehandling, delvis er ugrundet.

Det andet og det tredje anbringende

- 79 Det andet og det tredje appelanbringende er rettet mod de præmisser i den appellerede dom, hvori Retten delvis gav UZ medhold i hendes andet anbringende om, at disciplinærrådets arbejde ikke var forskriftsmæssigt, og at den kompetente myndighed ikke foretog en høring ved arbejds afslutning.
- 80 I denne henseende bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis skal klagepunkter, der i forbindelse med en appel er rettet mod præmisser i en dom afsagt af Retten, som er anført for fuldstændighedens skyld, forkastes som uvirksomme, eftersom de ikke kan føre til dens ophævelse (dom af 12.11.2020, Gollnisch mod Parlamentet, C-676/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:916, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 81 De præmisser i den appellerede dom, der anfægtes i forbindelse med det andet og det tredje appelanbringende, er imidlertid anført for fuldstændighedens skyld. Efter at have givet medhold i det første anbringende om, at den administrative undersøgelse ikke var forløbet forskriftsmæssigt, og således fundet, at UZ's påstand om annullation af afgørelsen om degradering og nulstilling af point for fortjeneste skulle tages til følge, fandt Retten det nemlig af retsplejehensyn hensigtsmæssigt at behandle UZ's andet anbringende, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 66.
- 82 Det andet og det tredje anbringende skal derfor forkastes som uvirksomme.
- 83 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at hovedappellen skal forkastes.

Om kontraappellen

- 84 Til støtte for kontraappellen har UZ fremsat to anbringender, hvoraf det første vedrører en tilsidesættelse af chartrets artikel 41, stk. 2, og det andet en tilsidesættelse af chartrets artikel 48.

Det første anbringende

Parternes argumentation

- 85 Med det første anbringende i kontraappellen har UZ foreholdt Retten, at den tilsidesatte chartrets artikel 41, stk. 2. Ifølge UZ burde hun i henhold til denne bestemmelse have været hørt af Parlamentet, inden dette afslog hendes ansøgning om bistand indgivet i henhold til vedtægtens artikel 24.
- 86 Ifølge Parlamentet skal UZ's argumentation forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 87 UZ har gjort gældende, at hun i henhold til chartrets artikel 41, stk. 2, burde have været hørt af Parlamentet, inden dette traf afgørelse om at afslå hendes ansøgning om bistand.
- 88 I denne henseende bemærkes, at i henhold til chartrets artikel 41, stk. 2, omfatter retten til god forvaltning navnlig retten for enhver til at blive hørt, inden der træffes en individuel foranstaltning over for ham eller hende, som måtte berøre vedkommende negativt.
- 89 Retten til at blive hørt garanterer således enhver muligheden for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under den administrative procedure, og inden der træffes nogen afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt (dom af 4.6.2020, EU-Udenrigstjenesten mod De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, præmis 68, og af 25.6.2020, HF mod Parlamentet, C-570/18 P, EU:C:2020:490, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).
- 90 Det er endvidere fast retspraksis, at retten til at blive hørt har to formål. For det første tjener den til at oplyse sagen og fastlægge de faktiske omstændigheder så korrekt og præcist som muligt, og for det andet sikrer denne rettighed den berørte part en effektiv beskyttelse. Retten til at blive hørt har navnlig til formål at sikre, at enhver afgørelse, der påvirker en person negativt, vedtages med fuldt kendskab til sagen, og den har i særdeleshed til formål at sikre, at den kompetente myndighed kan rette en fejl, eller at den pågældende kan gøre sådanne forhold med hensyn til sin personlige situation gældende, som taler for, at afgørelsen træffes, ikke træffes eller træffes med et nærmere bestemt indhold (dom af 4.6.2020, EU-Udenrigstjenesten mod De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).
- 91 Desuden har Domstolen allerede præciseret, at en person, som på grundlag af vedtægtens artikel 24 har indgivet en ansøgning om bistand, fordi den pågældende er blevet udsat for trusler, i medfør af princippet om god forvaltning kan påberåbe sig retten til at blive hørt vedrørende de faktiske omstændigheder, som angår vedkommende (jf. i denne retning dom af 4.6.2020, EU-Udenrigstjenesten mod De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

- 92 I den foreliggende sag udgør den afgørelse, hvorved generaldirektøren for GD PERS afslog den ansøgning om bistand, som UZ havde indgivet i henhold til vedtægtens artikel 24, en individuel foranstaltning truffet over for hende, der berører hende negativt som omhandlet i chartrets artikel 41, stk. 2.
- 93 Retten forkastede imidlertid påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på UZ's ansøgning om bistand, idet den herved støttede sig på den retspraksis, som er nævnt i den appellerede doms præmis 107, og hvorefter administrationen ikke kan være forpligtet til at yde bistand til en tjenestemand, der på grundlag af præcise og relevante oplysninger mistænkes for groft at have tilsidesat sine tjenstlige forpligtelser, og som derfor kan blive udsat for disciplinær forfølgning, selv om en sådan tilsidesættelse måtte være sket som reaktion på tredjemands uberettigede handlinger, og på de faktiske omstændigheder, som er nævnt i dommens præmis 108 og 109.
- 94 I denne henseende bemærkes, at det følger af artikel 177, stk. 1, litra c), og artikel 178, stk. 3, i Domstolens procesreglement, at et kontraappelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom eller kendelse, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. analogt dom af 6.5.2021, Gollnisch mod Parlamentet, C-122/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:370, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).
- 95 I det foreliggende tilfælde har UZ imidlertid ikke angivet, hvorledes tilsidesættelsen af chartrets artikel 41, stk. 2, kan medføre, at Rettens begrundelse i den appellerede doms præmis 106-109, hvormed den forkastede påstanden om annullation af afgørelsen om afslag på hendes ansøgning om bistand, er ugyldig.
- 96 UZ har navnlig ikke ved tilstrækkelige retlige argumenter præciseret, hvorfor den retspraksis, som er nævnt i den appellerede doms præmis 107, ikke kan finde anvendelse i den foreliggende sag. UZ har ligeledes ikke påberåbt sig, at de faktiske omstændigheder, som er nævnt i dommens præmis 108 og 109, er gengivet urigtigt.
- 97 Det følger heraf, at UZ's kontraappel ikke opfylder de krav, som er nævnt i denne doms præmis 94.
- 98 Det første anbringende skal derfor forkastes som uvirksomt.

Det andet anbringende

Parternes argumentation

- 99 Med det andet anbringende i kontraappellen har UZ gjort gældende, at Retten ved at forkaste påstanden om annullation af afgørelsen truffet af generaldirektøren for GD PERS om afslag på hendes ansøgning om bistand ikke tog hensyn til chartret og navnlig artikel 48 heri. Parlamentet anså hende nemlig for skyldig og tilsidesatte dermed princippet om uskyldsformodning som omhandlet i denne artikel.
- 100 Ifølge Parlamentet skal UZ's argumentation afvises og under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 101 Det bemærkes, at det i henhold til fast retspraksis følger af artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 178, stk. 3, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. analogt dom af 25.6.2020, Schneider mod EUIPO, C-116/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:501, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).
- 102 Eftersom UZ's argumentation begrænser sig til et udsagn af generel karakter uden en fyldestgørende redegørelse for, hvorfor Retten efter hendes opfattelse skulle have tilsidesat chartrets artikel 48, opfylder den imidlertid ikke de krav, der er nævnt i den foregående præmis.
- 103 Det andet anbringende skal derfor afvises.
- 104 På baggrund af ovenstående betragtninger skal kontraappellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

- 105 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. I henhold til samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 106 Da Parlamentet har tabt hovedappellen, og UZ har nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges dette at betale sagsomkostningerne i forbindelse med hovedappellen.
- 107 Da UZ har tabt kontraappellen, og Parlamentet har nedlagt påstand om, at UZ tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges hende at betale sagsomkostningerne i forbindelse med kontraappellen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

- 1) Hovedappellen og kontraappellen forkastes.**
- 2) Europa-Parlamentet betaler sagsomkostningerne i forbindelse med hovedappellen.**
- 3) UZ betaler sagsomkostningerne i forbindelse med kontraappellen.**

Underskrifter